

«Sigueu apòstols de Déu que és Amor»

Benet XVI, en l'homilia que va pronunciar el dissabte 24 de novembre durant la celebració de la Paraula amb motiu del consistori ordinari públic per a la creació de vint-i-tres cardenals, va recordar als nous cardenals que “el Senyor us demana i us confia el servei de l'amor”.

27/11/2007

Senyors cardenals,

venerats germans en l'episcopat i en el sacerdocí,

estimats germans i germanes,

En aquesta basílica vaticana, cor del món cristià, es renova avui un significatiu i solemne esdeveniment eclesial: el consistori ordinari públic per a la creació de vint-i-tres nous cardenals, amb la imposició del birret i l'assignació del títol. És un esdeveniment que suscita cada vegada una emoció especial, i no sols entre els qui són admesos a formar part del Col·legi cardenalici amb aquests ritus, sinó entre tota l'Església, desbordant d'alegria per aquest signe eloqüent d'unitat catòlica.

La mateixa cerimònia, en la seva estructura, remarca el valor de la tasca que els nous cardenals estan cridats a exercir cooperant estretament amb el successor de Pere, i convida el poble de Déu a

resar perquè aquests germans nostres romanguin sempre fidels a Crist en el seu servei, si és necessari, fins al sacrifici de la vida, i es deixin guiar únicament pel seu Evangeli. Ens unim, per tant, amb fe al seu voltant i elevem per davant de tot la nostra acció de gràcies al Senyor amb l'oració.

En aquest clima d'alegria i d'intensa espiritualitat us saludo amb afecte a cadascun de vosaltres, estimats germans, que des d'avui sou membres del Col·legi cardenalici, escollits per a ser, segons una antiga institució, els consellers i els col·laboradors més pròxims del successor de Pere en la tasca de guiar l'Església.

Saludo i dono les gràcies a l'arquebisbe Leonardo Sandri, que m'ha dirigit unes paraules corteses i deferents en el vostre nom, remarcant al mateix temps el

significat i la importància del moment eclesial que estem vivint.

Vull recordar, a més a més, el difunt monsenyor Ignacy Jeæ, a qui el Déu de tota la gràcia va cridar a la seva presència abans del nomenament per oferir-li una corona molt més gran: la glòria eterna en Crist.

La meva cordial salutació es dirigeix, després, als senyors cardenals presents i també als qui no han pogut estar físicament amb nosaltres, però que es troben aquí units espiritualment. La celebració del consistori sempre és una ocasió providencial per a oferir «urbi et orbi», a la ciutat de Roma i a tothom, el testimoni d'aquesta unitat singular que uneix els cardenals al voltant del Papa, bisbe de Roma.

En aquesta solemne circumstància, vull dirigir també una salutació respectuosa i deferent a les representacions governamentals i a

les personalitats aquí reunides
d'arreu del món, així com als
familiars, amics, sacerdots, religioses
i religiosos, i als fidels de les
diferents Esglésies locals de què
procedeixen els nous purpurats.

Saludo, per l'últim, tots aquells que
s'han reunit aquí per estar al seu
costat i expressar amb alegria festiva
la seva estima i el seu afecte.

Amb aquesta celebració, vosaltres,
estimats germans, quedeu introduïts
a ple títol a la venerada Església de
Roma, de la qual el successor de Pere
és el pastor. Al Col·legi dels cardenals
reviu d'aquesta manera l'antic
«presbyterium» del bisbe de Roma,
els components del qual, exercint
funcions pastorals i litúrgiques en les
diferents esglésies, li asseguraven la
seva preciosa col·laboració en el
compliment de les tasques lligades al
seu ministeri apostòlic universal.

Les circumstàncies han canviat i la gran família dels deixebles de Crist està avui disseminada per tot el continent fins a arribar als racons més remots de la terra, parla pràcticament tots els idiomes del món, i hi pertanyen pobles de totes les cultures. La diversitat dels membres del Col·legi cardenalici, tant per la seva provinença geogràfica com cultural, subratlla aquest creixement providencial i manifesta al mateix temps les noves exigències pastorals a què ha de respondre el Papa.

Per tant, la universalitat, la catolicitat de l'Església, es reflecteix molt bé en la composició del Col·legi dels cardenals: moltíssims són pastors de comunitats diocesanes, altres estan al servei directe de la Seu Apostòlica, altres han ofert serveis benemèrits a sectors pastorals específics.

Cadascun de vosaltres, estimats i venerats germans neocardenales, representa, per tant, a una porció de l'articulat Cos místic de Crist que és l'Església difosa pertot arreu. Conec molt bé tot el cansament i tot el sacrifici que actualment implica l'atenció de les ànimes, però conec la generositat que fonamenta la vostra activitat apostòlica quotidiana.

Per aquest motiu, en aquesta circumstància, vull confirmar-vos la meva sincera estimació pel servei que heu prestat fidelment durant tants anys de treball en els diferents àmbits del ministeri eclesial, servei que ara, en ser elevats a la porpra cardenalícia, esteu cridats a realitzar amb una responsabilitat encara més gran, en íntima comunió amb el bisbe de Roma.

Ara penso amb afecte en les comunitats confiades a la vostra atenció pastoral i, de manera

especial, a les que pateixen a causa de diferents desafiaments i dificultats. Entre aquestes, com no dirigir la mirada amb aprensió i afecte, en aquest moment d'alegria, a les estimades comunitats cristianes que es troben a Iraq?

Aquests germans i germanes nostres en la fe experimenten en la seva pròpia carn les dramàtiques conseqüències d'un conflicte que perdura i viuen en una situació política summament fràgil i delicada. Al cridar a formar part del Col·legi dels cardenals al patriarca de l'Església caldea, he volgut expressar concretament la meva proximitat espiritual i el meu afecte a aquestes poblacions. Volem, junts, estimats i venerats germans, reafirmar la solidaritat de tota l'Església a favor dels cristians d'aquella estimada terra i exhortar que s'invoqui del Déu misericordiós la desitjada

reconciliació i la pau per a tots els pobles involucrats.

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu que ens ajuda a comprendre millor el moment solemne que estem vivint. Al passatge evangèlic, Jesús acaba de recordar per tercera vegada la sort que li espera a Jerusalem, però l'ambició dels deixebles pren el lloc de la por que en un primer moment els havia assaltat.

Després de la confessió de Pere a Cesària i la discussió pel camí sobre qui d'ells seria el més gran, l'ambició porta als fills de Zebedeu a reivindicar per a si mateixos els millors llocs al regne messiànic, al final dels temps. En aquesta carrera per als privilegis, els dos saben molt bé el que volen, igual que els altres deu, malgrat la seva «virtuosa» indignació. Però, en realitat, no saben el que estan demanant. Jesús els ho dóna a entendre parlant en

termes molt diferents del «ministeri» que els espera. Corregeix la basta concepció del mèrit que tenen, segons la qual, l'home pot guanyar-se drets davant de Déu.

L'evangelista Marc ens recorda, estimats i venerats germans, que tot autèntic deixeble de Crist només pot aspirar a una cosa: a compartir la seva passió sense reivindicar cap recompensa. El cristià està cridat a assumir la condició de «serf», seguint les petjades de Jesús, entregant la seva vida pels demés de manera gratuïta i desinteressada. No ha de caracteritzar cadascun dels vostres gestos i paraules la recerca del poder i de l'èxit, sinó la entrega humil d'un mateix per al bé de l'Església.

La veritable grandesa cristiana, de fet, no consisteix a dominar, sinó a servir. Jesús ens repeteix a cadascun de nosaltres que Ell no «ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la

seva vida com a rescat per molts»
(Marc10, 45). Aquest és l'ideal que ha
d'orientar el vostre servei.

Estimats germans, al passar a formar
part del Col·legi dels cardenals, el
Senyor us demana i us confia el
servei de l'amor: amor a Déu, amor a
la seva Església, amor als germans
amb la màxima i incondicional
entrega, «usque ad sanguinis
effusionem» [«fins al vessament de la
sang»], com diu la fórmula de la
imposició de la birreta i com mostra
el color vermell dels hàbits que
vestiu.

Sigueu apòstols de Déu que és Amor i
testimonis de l'esperança evangèlica:
això espera de vosaltres el poble
cristià. La cerimònia d'avui remarca
la gran responsabilitat que recau
sobre cadascun de vosaltres,
venerats i estimats germans, i que es
confirma a les paraules de l'apòstol
Pere que acabem d'escoltar: «Doneu

culte al Senyor, Crist, en els vostres cors, sempre disposats a donar resposta a tot el que us demani raó de la vostra esperança» (1 Pere 3, 15). Aquesta responsabilitat no evita els riscos sinó que, com continua recordant Pere, «val més patir per obrar el bé, si aquesta és la voluntat de Déu, que per obrar el mal» (1 Pere 3, 17). Crist us demana que confesseu davant els homes la seva veritat, que abraceu i compartiu la seva causa; i que feu tot això «amb dolçor i respecte, mantenint una bona consciència» (1 Pere 3, 15-16), és a dir, amb aquesta humilitat interior que és fruit de la cooperació amb la gràcia de Déu.

Estimats germans i germanes: demà en aquesta mateixa basílica tindrè l'alegria de celebrar l'eucaristia en la solemnitat de Crist Rei de l'univers, al costat dels nous cardenals, i els entregaré l'anell. Serà una oportunitat particularment

important i oportuna per a reafirmar la nostra unitat en Crist i per a renovar la nostra voluntat comuna de servir-lo amb total generositat. Acompanyeu-los amb la vostra oració perquè responguin al do rebut amb entrega plena i constant.

Ens dirigim ara amb confiança a Maria, Reina dels Apòstols. Que la seva presència espiritual, en aquest singular cenacle sigui per als nous cardenals i per a tots nosaltres penyora de la efusió constant de l'Esperit Sant que guia l'Església en el seu camí per la història. Amén!